merkt door het stilzitten van de Raad en door het in beginsel handhaven van de bestaande instandhoudingsmaatregelen, zijn de Lid-Staten niet enkel verplicht de Commissie omstandig te raadplegen en te goeder trouw te trachten haar goedkeuring te verkrijgen, doch ook om geen nationale instandhoudingsmaatregelen in te voeren tegen de eventueel door de Commissie geformuleerde bezwaren, voorbehouden of voorwaarden in.

2. Een strafrechtelijke veroordeling op grond van een met het gemeenschapsrecht strijdig bevonden nationale wettelijke bepaling, is eveneens daarmee onverenigbaar. Het staat daarentegen aan de betrokken Lid-Staat om de eerbiediging te verzekeren van de door hem in overeenstemming met zijn communautaire verplichtingen vastgestelde bepalingen.

3. Ter verzekering van de eerbiediging van de beginselen van rechtszekerheid en gerechtvaardigd vertrouwen, moeten materiële communautaire rechtsregels worden geacht ten aanzien van vóór hun inwerkingtreding verworven rechtsposities alleen te gelden, voor zover er blijkens hun bewoordingen, doelstellingen of opzet, zulke gevolgen aan dienen te worden toegekend.

4. Noch verordening nr. 2527/80 van de Raad houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden, noch de latere verordeningen waarbij haar geldigheidsduur werd verlengd, hebben terugwerkende kracht.

In zaak 21/81,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag door de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge, in het aldaar dienende strafgeding tegen

1. DANIËL BOUT,

2. BVI BOUT EN ZONEN, te Kortgene, Nederland,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van verordening nr. 2527/80 van der Raad van 30 september 1980, houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden (PB L 258 van 1980, blz. 1) en over de verenigbaarheid met het gemeenschapsrecht van maatregelen getroffen bij Belgisch koninklijk besluit van 23 april 1979, houdende maatregelen om de visstand en de schaaldieren- en weekdierenstand in de Belgische visserijzone te beschermen, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 20 december 1979, houdende soortgelijke tijdelijke maatregelen in de Noordzee,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, president, G. Bosco, A. Touffait en O. Due, kamerpresidenten, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, T. Koopmans, U. Everling, A. Chloros en F. Grévisse, rechters,

advocaat-generaal: G. Reischl
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — Feiten en procesverloop

Op 20 oktober 1970 werden door de Raad van de Europese Gemeenschappen krachtens inzonderheid de artikelen 42 en 43 EEG-Verdrag vastgesteld de verordeningen nrs. 2141 en 2142/70, houdende respectievelijk een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijprodukten en de totstandbrenging van een gemeenschappelijk structuurbeleid in de visserijsector (PB L 236 van 1970, blz. 1 en 5).

De bij het zogenoemde Toetredingsverdrag van 22 januari 1972 gevoegde Akte betreffende de toetredingsvoorwaarden en de aanpassing der Verdragen bevat in de artikelen 98-103 bepalingen inzake de visserij. Artikel 102 bepaalt dat uiterlijk vanaf het zesde jaar na de toetreding de Raad, op voorstel van de Commissie, de voorwaarden vaststelt voor de uitoefening van de visserij, ten einde de bescherming van de visbanken en het behoud van de biologische rijkdommen van de zee te waarborgen.

Op 19 januari 1976 stelde de Raad verordening nr. 100/76 vast, houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijprodukten, alsmede verordening nr. 101/76, houdende de totstandbrenging van een gemeenschappelijk structuurbeleid in de visserijsector (PB L 20 van 1976, blz. 1 en 19); daarbij werden de verordeningen nrs. 2141 en 2142/70 ingetrokken.

Artikel 4 van verordening nr. 101/76 bepaalt:

„Ingeval de uitoefening van de visserij in het in artikel 2 bedoelde gedeelte der zee van de Lid-Staten bepaalde visgronden

aan de risico's van overbevissing blootstelt, kan de Raad, op voorstel van de Commissie, volgens de procedure van artikel 43, lid 2, van het Verdrag, de voor de instandhouding van deze visgronden noodzakelijke maatregelen vaststellen.

Deze maatregelen kunnen met name beperkingen inhouden inzake de vangst van bepaalde vissoorten, de visgronden, de visperioden, de vismethoden en de vistuigen".

Tijdens zijn bijeenkomst van 30 oktober 1976 te 's-Gravenhage nam de Raad een resolutie aan — welke op 3 november daaropvolgende formeel werd vastgesteld — waarbij werd overeengekomen dat de Lid-Staten per 1 januari 1977 in een onderling afgestemde actie hun visserijzones langs hun aan de Noordzee en de noordelijke Atlantische Oceaan gelegen kusten zouden uitbreiden tot 200 mijl.

Bij die zelfde gelegenheid verklaarde de Raad zich akkoord (bijlage VI bij de resolutie) met een verklaring van de Commissie (Resolutie van 's-Gravenhage) van de volgende inhoud:

„In afwachting van de invoering van de thans in voorbereiding zijnde communautaire maatregelen inzake de instandhouding van het visbestand zullen de Lid-Staten geen unilaterale instandhoudingsmaatregelen nemen.

Indien echter in de internationale commissies voor de visserij geen overeenstemming wordt bereikt voor het jaar 1977 en indien vervolgens niet onmiddellijk autonome communautaire maatregelen kunnen worden aangenomen, kunnen de Lid-Staten als conservatoire maatregel en op niet-discriminerende wijze de passende maatregelen nemen ter bescherming van de visbestanden in de viszones die aan hun kusten grenzen.

Alvorens deze maatregelen te nemen, tracht de betrokken Lid-Staat de goedkeuring van de Commissie te verkrijgen, die in alle stadia van deze procedure moet worden geraadpleegd.

Deze eventueel te nemen maatregelen lopen niet vooruit op de beleidslijnen die zullen worden aangenomen voor de tenuitvoerlegging van de communautaire instandhoudingsmaatregelen".

Hoewel de Raad op 18 februari 1977 verordening nr. 350/77 heeft aanvaard tot vaststelling van bepaalde overgangsmaatregelen voor de instandhouding en het beheer van de visbestanden (PB L 48 van 1977, blz. 28), was het voor het jaar 1978 noodzakelijk, gebruik te maken van de mogelijkheid geboden in de tweede alinea van bijlage VI van de Resolutie van Den Haag volgens welke de Staten bij ontbreken van autonome communautaire maatregelen gemachtigd zijn om de geëigende maatregelen te treffen.

Toen de Raad in december 1978, dat wil zeggen aan het einde van de in artikel 102 van de Toetredingsakte voorziene overgangsperiode bleek, dat hij er niet in zou slagen de voor het jaar 1979 noodzakelijke instandhoudingsmaatregelen op tijd vast te stellen, besloot hij op 19 december 1978:

„1. ...

2. Wat de technische maatregelen voor instandhouding van en toezicht op de visbestanden betreft, passen de Lid-Staten dezelfde maatregelen toe als die welke zij op 3 november 1976 toepasten, alsook andere maatregelen die zijn getroffen in overeenstemming met de procedures en criteria van bijlage VI van de Resolutie van de Raad van 3 november 1976."

Het aldus ingevoerde systeem werd telkens met drie maanden verlengd door besluiten van de Raad van respectievelijk 9 april 1979 (PB L 93 van 1979, blz. 40), 25 juni 1979 (PB L 161 van 1979, blz. 46), 29 oktober 1979 (PB L 277 van 1979, blz. 10), 3 december 1979 (PB

L 312 van 1979, blz. 31) en 26 maart 1980 (PB L 84 van 1980, blz. 41).

Ter uitvoering van deze besluiten van de Raad heeft de Belgische regering bij koninklijk besluit van 23 april 1979 maatregelen genomen om de visstand en de schaaldieren- en weekdierenstand in de Belgische visserijzone te beschermen. Deze maatregelen die, wat de onderhavige zaak betreft, het verbod inhouden om binnen de kustwateren met de boomkor de visserij te bedrijven en — ook met ander vistuig — op tong en schol te vissen met een vaartuig van meer dan 50 bruto registerton (BRT), zijn door de Commissie op 12 juli 1979 goedgekeurd (PB C 133 van 1980, blz. 2). Bij koninklijk besluit van 20 december 1979 heeft de Belgische regering tijdelijke maatregelen ingevoerd om de visstanden en de schaaldieren- en weekdierenstand in de Noordzee te beschermen, waarbij voornoemd besluit werd gewijzigd doordat de minimum maaswijdte van netten die van dubbelgaren gebreid zijn van 75 op 80 mm wordt gebracht. Deze maatregel is niet ter goedkeuring aan de Commissie voorgelegd.

Tenslotte werd bij 's Raads verordening nr. 2527/80 van 30 september 1980, houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden (PB L 258 van 1980, blz. 1), die op 1 oktober 1980 in werking is getreden, de maximum tonnenmaat op 70 BRT gebracht en de minimum maaswijdte van netten die van dubbelgaren zijn gebreid op 75 mm vastgesteld.

Op 7 mei 1980 bedreef het onder Nederlandse vlag varende vissersvaartuig „Christina" met een tonnenmaat van 67 BRT in de Belgische kustwateren de visserij op tong, schol en kabeljauw met een net van dubbelgaren gebreid waarvan de gemiddelde maaswijdte 79 mm was.

In het kader van het daarop volgende strafgeding tegen de schipper en de eigenaar van het schip, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge bij vonnis van 9 januari 1981 de zaak naar het Hof verwezen,

„teneinde al dan niet te horen verklaren voor recht:

1. Dat de Lid-Staten, op het ogenblik der ter beoordeling van deze rechtbank voorgelegde feiten, nog de bevoegdheid hadden tot het treffen van maatregelen ter beperking van de visserij, zoals deze zijn neergelegd in het koninklijk besluit van 23 april 1979, houdende maatregelen om de visstand en de schaaldieren- en weekdierenstand in de Belgische visserijzone te beschermen (Belg. Staatsblad van 15. 5. 1979) en gerechtigd waren de nakoming daarvan in het gebied onder hun jurisdictie te verzekeren, gelet op de artikelen 30, 34, 38 tot 47 van het EEG-Verdrag van 25 maart 1957, artikel 102 van de Toetredingsakte en de EEG-verordeningen 100/76 en 101/76, houdende respectievelijk een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijprodukten en de totstandbrenging van een gemeenschappelijk struktuurbeleid in de visserijsector (PB L 20 van 1976).

2. Dat aan de verordening nr. 2527/80 houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden, of aan eventuele latere verordeningen die dezelfde materie regelen, terugwerkende kracht kan worden verleend."

Overeenkomstig artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn opmerkingen ingediend door de Belgische regering, te dezen vertegenwoordigd door W. Collins, bestuursdirecteur bij het ministerie van Buitenlandse Zaken, en door de Commissie, te dezen vertegenwoordigd door

H. Bronkhorst, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde.

II — Schriftelijke opmerkingen

A — De eerste vraag

De *Belgische regering* is van mening dat de Lid-Staten op het ogenblik van de feiten bevoegd waren maatregelen te treffen zoals die vervat in het koninklijk besluit van 23 april 1979. Zij steunt hierbij op genoemd besluit nr. 79/383 van de Raad van 9 april 1979 en beklemtoont voorts dat de Commissie bij haar goedkeuring van 12 juli 1979 heeft geconstateerd dat de maatregel beantwoordt aan het besluit, hetwelk, in de versie van 's Raads besluit nr. 80/365 van 26 maart 1980, nog steeds van kracht was ten tijde van de feiten, dat wil zeggen op 7 mei 1980.

De *Commissie* stelt dat na het verstrijken van de in artikel 102 van de Toetredingsakte voorziene periode (31 december 1978) de Lid-Staten niet meer de bevoegdheid hebben om instandhoudingsmaatregelen te nemen, doch hiertoe gemachtigd kunnen worden door de Commissie. Hieruit volgt dat het koninklijk besluit van 23 april 1979, dat is voorgelegd aan de Commissie, die de maatregel heeft goedgekeurd, aan de vereisten van het gemeenschapsrecht beantwoordt, terwijl het koninklijk besluit van 20 december 1979, dat niet is voorgelegd, in strijd is met het gemeenschapsrecht.

B — De tweede vraag

De *Belgische regering* en de *Commissie* zijn het erover eens dat een verordening die zelf de inwerkingtreding ervan op 1 oktober 1980 bepaalt, en geen nadere bepaling in dit verband bevat, niet met terugwerkende kracht kan worden toegepast.

III — Mondelinge behandeling

Het Hof heeft de partijen uitgenodigd, in hun opmerkingen ter terechtzitting ook nog het arrest van 5 mei 1981 (zaak 804/79, Commissie t. Verenigd Koninkrijk, nog niet gepubliceerd) te betrekken.

Ter terechtzitting van 29 september 1981 heeft de Commissie, te dezen vertegenwoordigd door J.-F. Verstrynge, lid van de juridische dienst, als gemachtigde, mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 11 november 1981 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij vonnis van 19 januari 1981, ingekomen ten Hove op 5 februari 1981, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge krachtens artikel 177 EEG-Verdrag twee prejudiciële vragen gesteld betreffende de uitlegging, in verband met Belgische maatregelen op het gebied van de visserij, van artikel 102 van de Akte van 22 januari 1972 betreffende de toetredingsvoorwaarden en de aanpassing der Verdragen, alsmede van verordening nr. 2527/80 van 30 september 1980, houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visstanden (PB L 258 van 1980, blz. 1).

2 Deze vragen zijn gerezen in het kader van een tegen de schipper van de Nederlandse vissersboot „Christina", de heer Daniël Bout, aanhangig gemaakte strafzaak ter zake van overtreding van onder meer het Belgisch koninklijk besluit van 23 april 1979, houdende maatregelen om de visstand en de schaaldieren- en weekdierenstand in de Belgische visserijzone te beschermen (Belgisch Staatsblad van 15 mei 1979 blz. 5791), zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 20 december 1979, houdende soortgelijke tijdelijke maatregelen in de Noordzee (Belgisch Staatsblad van 29 februari 1980, blz. 2566). Het koninklijk besluit van 23 april 1979 verbood onder meer de visserij op tong en schol in de Belgische kustwateren met een vaartuig van meer dan 50 bruto registerton (BRT), alsmede het gebruik van een van dubbelgaren gebreid net met een geringere maaswijdte dan 75 mm. Bij het tweede besluit, van 20 december 1979, werd de minimum maaswijdte van 75 op 80 mm gebracht.

3 Op 7 mei 1980 bedreef het vissersvaartuig „Christina" met een tonnenmaat van 67 BRT in de Belgische kustwateren de visserij op tong en schol met een van dubbelgaren gebreid net waarvan de maaswijdte meer dan 75 mm, maar minder dan 80 mm bedroeg.

4 Ten processe heeft verdachte gesteld dat voornoemde verordening nr. 2527/80 van de Raad van 30 september 1980, die op 1 oktober 1980 in werking is getreden, voor hem gunstiger bepalingen bevatte, doordat daarin de maximum tonnenmaat op 70 BRT werd gebracht en de minimum maaswijdte van netten die van dubbelgaren zijn gebreid op 75 mm werd vastgesteld. Van oordeel dat een beslissing van het Hof voor hem noodzakelijk was, niet alleen om recht te doen op dit middel, maar ook en vooral om de verenigbaarheid van voornoemde Belgische maatregelen met het gemeenschapsrecht te beoordelen, heeft de Rechtbank de zaak naar het Hof verwezen,

„teneinde al dan niet te horen verklaren voor recht:

1. Dat de Lid-Staten, op het ogenblik der ter beoordeling van deze rechtbank voorgelegde feiten, nog de bevoegdheid hadden tot het treffen van maatregelen ter beperking van de visserij, zoals deze zijn neergelegd in het koninklijk besluit van 23 april 1979, houdende maatregelen om de visstand en de schaaldieren- en weekdierenstand in de Belgische visserijzone te beschermen (Belg. Staatsblad van 15. 5. 1979) en gerechtigd waren de nakoming daarvan in het gebied onder hun jurisdictie te verzekeren, gelet op de artikelen 30, 34, 38 tot 47 van het EEG-Verdrag van

25 maart 1957, artikel 102 van de Toetredingsakte en de EEG-verordeningen 100/76 en 101/76, houdende respectievelijk een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector visserijprodukten en de totstandbrenging van een gemeenschappelijk structuurbeleid in de visserijsector (PB L 20 van 1976).

2. Dat aan de verordening nr. 2527/80 houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden, of aan eventuele latere verordeningen die dezelfde materie regelen, terugwerkende kracht kan worden verleend."

De eerste vraag

5 In de eerste plaats wordt gevraagd of de Lid-Staten na 31 december 1978 nog bevoegd waren instandhoudingsmaatregelen op het gebied van de visserij te nemen van het in de litigieuze Belgische koninklijke besluiten vervatte type.

6 Gelijk het Hof reeds heeft vastgesteld in zijn arrest van 5 mei 1981 (zaak 804/79, Commissie t. Verenigd Koninkrijk, nog niet gepubliceerd), komt de bevoegdheid om in het kader van het gemeenschappelijk visserijbeleid maatregelen tot instandhouding van de visbestanden te treffen, sedert het verstrijken van de overgangsperiode van artikel 102 Toetredingsakte op 1 januari 1979, volledig en onherroepelijk toe aan de Gemeenschap, zodat de Lid-Staten na die datum niet meer gerechtigd zijn een eigen bevoegdheid ter zake uit te oefenen en nog slechts kunnen handelen indien passend optreden van de Raad uitblijft, en dan uitsluitend als beheerders van het gemeenschappelijk belang.

7 Het Hof stelde dan ook vast, dat in een situatie die wordt gekenmerkt door het stilzitten van de Raad en door het in beginsel handhaven van de bestaande instandhoudingsmaatregelen, de Lid-Staten niet enkel verplicht zijn de Commissie omstandig te raadplegen en te goeder trouw te trachten haar goedkeuring te verkrijgen, doch ook om geen nationale instandhoudingsmaatregelen in te voeren tegen de eventueel door de Commissie geformuleerde bezwaren, voorbehouden of voorwaarden in.

8 Het Belgisch koninklijk besluit van 23 april 1979 is blijkens de in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen C 133 van 4 juni 1980, blz. 2, gepubliceerde mededeling van de Commissie op 12 januari en 6 april 1979 aan de Commissie kenbaar gemaakt en op 12 juli 1979 door haar goedgekeurd. Hieruit volgt dat dit besluit werd ingevoerd in overeenstemming met de verplichtingen van de Lid-Staten zoals hiervoor omschreven.

9 Uit de door de Commissie verstrekte inlichtingen blijkt daarentegen dat over het koninklijk besluit van 20 december 1979 geen enkel overleg is gevoerd. Een onder deze omstandigheden getroffen nationale maatregel voldoet niet aan de genoemde verplichtingen.

10 De nationale rechter vraagt voorts of de Lid-Staten gerechtigd waren de nakoming van dergelijke nationale bepalingen in het onder hun jurisdictie vallende gebied te verzekeren.

11 In dit verband heeft het Hof, laatstelijk in het arrest van 16 december 1981 (zaak 269/80, Tymen, nog niet gepubliceerd), reeds vastgesteld dat een strafrechtelijke veroordeling op grond van een met het gemeenschapsrecht strijdig bevonden nationale wettelijke bepaling, eveneens daarmee onverenigbaar is. Het staat daarentegen aan de Lid-Staat om in het onder zijn jurisdictie vallende gebied de eerbiediging te verzekeren van de door hem in overeenstemming met zijn communautaire verplichtingen vastgestelde bepalingen.

12 Op de eerste vraag moet dus worden geantwoord dat een Lid-Staat na het verstrijken van de in artikel 102 Toetredingsakte bedoelde periode, niet bevoegd is zonder passende raadpleging vooraf van de Commissie of tegen de door deze geformuleerde bezwaren, voorbehouden en voorwaarden in, instandhoudingsmaatregelen op het gebied van de visserij vast te stellen zoals die vervat in de Belgische koninklijke besluiten van 23 april en 20 december 1979, houdende maatregelen om de visstand en de schaaldieren- en weekdierenstand te beschermen, en dat de Lid-Staat evenmin het recht heeft, in het onder zijn jurisdictie vallende gebied de naleving daarvan te verzekeren, indien de maatregelen niet in overeenstemming met genoemde verplichtingen zijn genomen.

De tweede vraag

13 In de tweede vraag komt het probleem aan de orde, of aan genoemde verordening nr. 2527/80 terugwerkende kracht moet worden toegekend. Te dezen zij er op gewezen dat volgens vaste jurisprudentie van het Hof die laatstelijk werd bevestigd in het arrest van 12 november 1981 (zaken 212 tot 217/80, Salumi e. a., nog niet gepubliceerd), materiële communautaire rechtsregels, ter verzekering van de eerbiediging van de beginselen van rechtszekerheid en gerechtvaardigd vertrouwen, moeten worden geacht ten aanzien van vóór hun inwerkingtreding verworven rechtsposities alleen te gelden, voor zover er blijkens hun bewoordingen, doelstellingen of opzet, zulke gevolgen aan dienen te worden toegekend.

14 Genoemde verordening nr. 2527/80 is ingevolge artikel 22 op 1 oktober 1980 in werking getreden. Niets in deze verordening of in de latere verordeningen waarbij haar geldigheidsduur werd verlengd, wettigt de conclusie dat zij vóór die datum bestaande situaties beoogt te regelen.

15 Op de tweede vraag moet derhalve worden geantwoord dat noch verordening nr. 2527/80 van de Raad van 30 september 1980, houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden, noch de latere verordeningen waarbij haar geldigheidsduur werd verlengd, terugwerkende kracht hebben.

Kosten

16 De kosten door de Belgische regering en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de verdachte in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechtelijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

uitspraak doende op de door de Rechtbank van eerste aanleg te Brugge bij beschikking van 19 januari 1981 gestelde vragen, verklaart voor recht:

1. Na het verstrijken van de in artikel 102 Toetredingsakte bedoelde periode is een Lid-Staat niet bevoegd, zonder passende raadpleging vooraf van de Commissie of tegen de door deze geformuleerde bezwaren, voorbehouden of voorwaarden in, instandhoudingsmaatregelen op het gebied van de visserij vast te stellen als die welke zijn vervat in de Belgische koninklijke besluiten van 23 april en 20 december 1979, houdende maatregelen om de visstand en de schaaldieren- en weekdierenstand te beschermen; de Lid-Staat heeft evenmin het recht om in het onder zijn jurisdictie vallende gebied de naleving daarvan te verzekeren, indien de maatregelen niet in overeenstemming met genoemde verplichtingen zijn genomen.

2. Noch verordening nr. 2527/80 van de Raad van 30 september 1980, houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden, noch de latere verordeningen waarbij haar geldigheidsduur werd verlengd, hebben terugwerkende kracht.

Mertens de Wilmars Bosco Touffait

Due Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe

Koopmans Everling Chloros Grévisse

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 10 februari 1982.

De griffier

P. Heim

De president

J. Mertens de Wilmars